

Hayatımdaki Vera'lara.

birinci
SEANS

Psikoloğum, "Madem yazmayı seviyorsun, seni sıkan her şeyi kâğıda dök," dedi. "Sonra da üzerinde konuşuruz. Tabii, istersen."

Tanrı aşkına; annemin beni zorla sürüklediği, bana tümüyle yabancı, dedem yaşında bir adamla konuşmayı neden isteyeyim? Üstelik, onu hiç mi hiç ilgilen-dirmeyen sorunlarımı!

Zaten sorunlu olduğuma da ben değil, annem, öğretmenlerim ve hiçbir şeyden haberi olmadığı halde her şeyi bildiğini sanan ağabeyim karar verdi. Tabii bir de bana sorma gereği dahi duymadan danıştıkları psikoloğum.

Artık bir psikoloğum olduğuna göre, sorunlu olma-

diğımı iddia etmemin de bir anlamı kalmadı. Bir insanın psikoloğu varsa, “Ben sorunlu değilim,” demesi gülünç. En azından kimse ciddiye almaz. Ben bile.

Kısacası, şimdilik durumu kabullendim. Buna rağmen, seans boyunca psikoloğumun beni konuşturmak için harcadığı tüm çaba boşa gitti. Bana sorduğu soruların çoğuna ya tek kelimelik cevaplar verdim, ya da kafamı sallamakla yetindim. Yanıtlarını zaten bildiğinden emindim çünkü. Ne de olsa, beni odaya çağırmadan önce annemle baş başa bir saate yakın konuşmuşlardı. Sohbetin hava durumu ya da ülke sorunlarıyla ilgili olmadığını tahmin etmek için kâhin olmak gerekmiyor. Elbette, konu ben, notlarım ve son zamanlarda herkesi telaşa düşüren okuldaki davranışlarımdı.

Zaten psikoloğumun da, annem tarafından en ince ayrıntıya kadar aydınlatıldığını gizlemek için özen gösterdiği söylenemez.

Annem, “Sizi yalnız bırakayım da rahat rahat konuşun,” diyerek odadan çıktıktan sonra, psikoloğum beni dikkatle süzdü ve, “Nasıl hissediyorsun kendini, bakalım?” diye sordu.

Gözlerini röntgen cihazı gibi üzerinde dolaştıran birinin karşısında, insan kendini nasıl hissedebilir ki?..

“Eh, işte...” dedim, en olmadık zamanlarda terlemeye başlayan ellerimi ovuşturarak.

Psikoloğum, sanki çok önemli bir şey söylemişim gibi, “Demek, öyle,” diye mırıldandı. Büyük bir ciddi-

yetle önündeki masada açık duran deftere bir şeyler karaladıktan sonra başını kaldırdı ve dosdoğru gözlerimin içine bakarak, “Yavrum, notlarının kötü olduğuna üzülmen, bu yüzden okulda tepkili davranman çok doğal. Ama hissettiklerini kimseyle paylaşmazsan, kötü duygularından kurtulamazsın,” dedi.

Sustum. Birincisi; yeni tanıştığım biriyle hissettiklerimi asla paylaşmam. İkincisi; kötü duyguların konuşarak kaybolduğuna inanmıyorum. Üçüncüsü; durmaksızın başıma kakmasalar, okul durumumu bu kadar dert etmezdim zaten.

Bu konuda endişe edip üzüntüye kapılan esas olarak annem. Her gün en az on kere ağlamaklı bir sesle, “Geleceğin için ne kadar kaygılandığımı görmüyor musun?” diye vicdanıma sesleniyor. Çoğunlukla hıçkırıklara boğulmasıyla son bulan nutuklarını artık dinlemiyorum bile. Çünkü, neler söyleyeceğini çoktan ezbere biliyorum.

“Neden ders çalışmıyorsun, Mert?” diye başlayacak. Sonra da beni arkadaşlarımla kıyaslayacak. “Onlar SINAV’a deli gibi hazırlanırken, senin doğru dürüst test çözdüğün yok. Dershaneye gitmemek için her hafta sonu başka bir bahane uyduruyorsun,” diyecek. Olabildiğince suçlayıcı bir ses tonuyla, “Neden?” diye soracak. Ama zaten yanıt vermeme beklemediği için konuşmaya hemen devam edecek: “Böyle giderse, iyi bir liseyi kazanamayacağının farkında değil misin? Bi-

rak liseyi, sınıfını bile geçemezsin. Günümüzde üniversite mezunları dahi işsizken sen ne olmayı umuyorsun? Bu notlarla meslek lisesine de almazlar seni!”

Konuşmanın burasında, aklına mutlaka ağabeyimin başarıları gelecek. “Hiç olmazsa Erdem’i örnek al!” diyecek. “O ortaokulu da, liseyi de hep takdirle geçti. Bir gün olsun kırık not getirmedi. Davranışlarıyla da her zaman örnek gösterildi. Babanızın öldüğü yıl bile, geçirdiğimiz o zor günlere rağmen tıp fakültesini kazanarak hepimizi şaşırttı. Bak, hâlâ aslanlar gibi okuyor!”

Şimdi de derin derin iç çekerek, yalnız başına iki çocuk büyütmenin zorluğundan söz edecek. “Bu devirde iki çocuk okutmak kolay mı sanıyorsun, Mert! Ben de emekli olup köşeme çekilmek, günümü gün etmek isterdim. Ama insanın her istediği olmuyor işte! Hadi, abin hayatını kurtardı, diyelim. Ya sen? Seni, geleceğini düşünmesem, o kahrolası bankada milletin ağız kokusunu çekmeye bir gün olsun daha katlanır mıydım, dersin?”

Psikoloğumun aniden ayağa kalkmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Pencerenin kenarına kadar gidip, “Neden susuyorsun?” dedi. “Senin gibi okulla başı dertte olan, SINAV’dan, başarısız olmaktan korkan, bu streste baş edemediği için tepkisel davranan o kadar çok çocuk var ki, tahmin edemezsin. Utanılacak, sıkılacak bir şey yok ki bunda.”

Boğazımı temizlemek için hafifçe öksürdüm. Doğan sessizliğin daha fazla büyümemesi için bir an önce bir şeyler söylemem gerektiği açıktı. Ama ne? Okul ve SINAV stresi yüzünden bunalıma giren tek genç olmadığının farkında olduğumu mu? Benim gibi sekizinci sınıfa gidiyorsanız ve tüm sınıf arkadaşlarınızın uykusu SINAV kâbusu yüzünden kaçırıyorsa, bunu bilmemenize olanak yoktur zaten.

“Demek bu konuda konuşmayı sevmiyorsun,” dedi psikolog, yapmacık bir gülümsemeyle. “Belki de banna nelerden hoşlandığını anlatmak istersin?”

Normal bir zamanda, yaşlı bir adamla böyle aptalca bir sohbete girmeyi aklımın ucundan bile geçirmezdim. Ama, inadına konuşmuyorum sansın istemedim. Ne de olsa annem, indiğimiz duraktan başlayarak muayenehanenin kapısına kadar beni en az yirmi ke-re, “Orada sakın triplere girme! Ne soruyorsa, açık açık söyle! Ters davranayım deme!” diye uyarıyordu. Bu yüzden hemen, “Kedilerden!” diye atıldım. Yani bir an bile düşünmeden, aklıma ilk geleni söyleyiverdim.

Bunu psikoloğum abartılı bir sevinçle karşıladı. “Ne tesadüf!” dedi heyecanla. “Ben de kedileri çok severim! Hatta, evimde bir tane besliyorum.” Ceketinin cebinden cüzdanını çıkarıp, telaşla karıştırmaya başladı. “İşte burada!” diyerek, küçük bir kızla şişman bir kedinin bulunduğu bir fotoğrafı burnumun dibine dayadı. Sanki kendi başıma bir kediyi bir çocuktan ayırt

edemezmişim gibi, önce kediyeye ardından da çocuğa işaret ederek açıkladı: “Bu kedim, bu da torunum! Harika bir ikili, öyle değil mi?”

Nazik olmaya çabalayarak, “Evet,” dedim.

“Başka?” diye sordu psikoloğum. Bir an, fotoğraf-taki harika ikiliye ilişkin daha neler söyleyebilirim ki, diye düşündüm çaresizce. Ama psikoloğum, “Yani, kedilerden başka nelerden hoşlanırsın?” diye ekleyince, sorusunu yanlış anladığımı fark ettim.

“Bilmem ki...” diye mırıldandım.

“Mutlaka keyif aldığın bir şeyler vardır? En sevdiğin ders ne örneğin?”

Psikoloğuma, hiçbir dersi sevmediğimi, hepsinden eşit derecede nefret ettiğimi, okul kapısından içeri adımımı bile atmak istemediğimi, oraya beni çeken tek varlığın Celile olduğunu söyleyebilirdim tabii. Ama onun lafı önce kediden alıp, sonra kurnazca yine derse getirmesinden hoşlanmadım doğrusu.

Üstelik, böyle bir yanıtla tatmin olacak birine benzemiyordu. Bana mutlaka okuldan neden bu kadar nefret ettiğimi soracak, Celile’nin kim olduğunu merak edecek ve açıklama üstüne açıklama isteyecekti. Benimse, dediğim gibi, buna hiç niyetim yoktu.

Kısacası, bir saatlik ilk seansın sonunda, psikoloğum bana sadece kedilerden hoşlandığımı söylettirebilmişti. Ha, bir de yazar olmak istediğimi! Hayalimdeki mesleği sorunca, bunu itiraf etmekte bir sakınca görme-

miştim. Psikoloğumun, ağzımdan dökülen her sözcüğü fırsat olarak değerlendirip, “Konuşmayı sevmiyorsan, sıkıntılarını yaz!” diyeceğini nereden tahmin edebilirdim ki?

Sonra da bana basbayağı ödev verdi: Onun için bir günlük tutacaktım. Günlüğe sadece gün boyu başımdan geçen olayları değil, duygularımı da yazacaktım. “Kendini sınırlandırma!” diye de ekledi. “İçinden ne geliyorsa, yaz. Benden çekinmene hiç gerek yok. Yazdıkların tamamıyla aramızda kalacak. Bunlar, seni daha iyi tanımama yardımcı olacak.”

Kabul ediyorum; psikoloğum bunu iyi niyetle söylemişti. Ancak, bir günlüğün ne işe yaradığından en ufak bir haberi yoktu. Büyük olasılıkla hayatı boyunca hiç tutmamıştı.

Bense, kendimi bildim bileli (daha doğrusu, yazmayı söktüğümünden beri) günlük tutarım. Ama bunu bırakalım ailem, en samimi arkadaşlarım dahi bilmez. Çünkü günlük dediğin, dostlarınla bile paylaşmadığın duygu ve düşünceler için vardır. Yoksa, hiç tanımadığın kimselere okutmak ve sonra da üzerinde tartışmak için değil.

Keşke psikoloğumun karşısındayken, emmebasma tulumu gibi kafamı sallamak yerine, bunu ona anlatabilseydim. En azından, şimdi bu işin altından nasıl kalkacağımı böyle kara kara düşünmezdim. Sanırım, beni gerçek düşüncelerimi söylemekten alıkoyan yine